

Arrest

nr. 92 072 van 26 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 juli 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 8 juni 2011 tot intrekking van het verblijfsrecht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 juli 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. CODDENS, die loco advocaat F. VAN HENDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 februari 2004 trad verzoekers moeder in het huwelijk met een Belgische man.

1.2. Verzoekers moeder diende op 14 mei 2005 bij het Belgische consulaat te Ankara een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot, verzoekers stiefvader, in België te kunnen vervoegen samen met haar twee kinderen, met name verzoeker en verzoekers zus.

1.3. Op 17 maart 2005 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken het gevraagde visum toe te staan.

1.4. Op 30 juni 2005 diende verzoeker een aanvraag tot vestiging in en werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie.

1.5. Verzoeker werd op 29 november 2005 ingeschreven in het bevolkingsregister en in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen geldig tot 29 november 2010.

1.6. De rechtbank van eerste aanleg van Gent velde op 18 juni 2009 een vonnis waarbij het huwelijk tussen verzoekers moeder en haar Belgische echtgenoot werd vernietigd. Verzoekers moeder ging tegen dit vonnis in beroep.

1.7. Op 21 april 2010 werd de identiteitskaart voor vreemdelingen van verzoeker vervangen door een F+-kaart.

1.8. Verzoeker diende op 3 juni 2010 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.9. Het hof van beroep van Gent bevestigde op 17 februari 2011 het vonnis dat de rechtbank van eerste aanleg velde op 18 juni 2009.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 8 juni 2011 de beslissing tot intrekking van het verblijfsrecht dat verzoeker ontleende aan het vernietigde huwelijk van zijn moeder en een Belgische man. Deze beslissing, die verzoeker op 14 juni 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[O. H.]

[...]

nationaliteit: Turkije

[...]

Op 04.07.2004 diende bovengenoemde vreemdeling samen met zijn moeder en zus een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging type D op basis van het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980 in functie van zijn Belgische stiefvader [Y. S.]. [Y.] was op 11.02.2004 met [Y. E.] de moeder van de betrokkene, gehuwd. Het visum werd hen toegestaan op 17.03.2005. Op 30.06.2005 diende de betrokkene een aanvraag vestiging in en werd hij in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Op 29.11.05 verkreeg hij een identiteitskaart voor vreemdelingen en op 21.04.2010 werd die vervangen door een F+ kaart.

Het huwelijk van betrokkenes moeder met [Y. E.] werd definitief vernietigd bij uitspraak van het Hof van Beroep van 17.02.2011 (ref 2009/AR/2310). Het recht op vestiging van betrokkenes moeder [Y. E.] werd als een gevolg hiervan ingetrokken wegens fraude bij beslissing van 08.06.2011.

De nietigverklaring van bovengenoemd huwelijk houdt in dat dit huwelijk nooit bestaan heeft en dat alle uit het huwelijk voortgevloeide rechten, zo ook het recht op gezinshereniging, komen te vervallen. Het feit dat in deze zaak het betrokkenes moeder was die fraude (aangaan schijnhuwelijk) gepleegd heeft om een verblijfsrecht voor haarzelf en haar zoon te verkrijgen en niet de betrokkene zelf doet niets af aan het feit dat betrokkene geen aanspraak kan maken op een uit fraude afgeleid recht, dit in overeenstemming met het algemeen rechtsprincipe ‘fraus omnia corrumpit’.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 juni 2012 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Verzoeker stelde tegen deze beslissingen een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.12. De Raad verwierp bij arrest nr. 83 278 van 19 juni 2012 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoeker instelde tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 juni 2012.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

“1.

De bestreden beslissing moet niet enkel gemotiveerd zijn (cfr artikel 62 van de Vreemdelingenwet), maar deze motivering moet tevens duidelijk, precies, adequaat, voldoende en geldig zijn (cfr. artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991).

De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde (verzoeker) in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

*Het is duidelijk dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is. De beslissing bevat immers geen enkele verwijzing naar enig wetsartikel, zodat verzoeker de genomen beslissing hieraan niet kan toetsen. De beslissing geeft een summiere schets van de verblijfshistoriek en verwijst vervolgens, in slechts twee zinnen, naar het algemene rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*”, doch men laat na om de beslissing een wettige grondslag te geven!*

Door het niet aanhalen van een concrete wetsbepaling wordt de beslissing niet op afdoende wijze juridisch gemotiveerd en wordt de verzoeker niet in staat gesteld deze beslissing te toetsen aan de juridische rechtsgrond.

Op basis van de beslissing kan de verzoeker het wettelijke motief niet kennen en aldus werd het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu niet bereikt.

2.

De materiële motiveringsplicht betekent dat de bestuurder (verweerster) een correcte, ter zake dienende motivering moet weergeven, en dat de beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn.

*Zoals hierboven reed gesteld verwijst de beslissing slechts naar het algemeen rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*”.*

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bevoegd na te gaan of de overheid met betrekking tot de materiële motiveringsplicht is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze juist beoordeeld werden en of de overheid op grond daarvan geen onredelijk besluit heeft genomen (RvV 14 juni 2011, nr. 63.036).

*De fraude die door de moeder wordt gepleegd, kan niet zondermeer worden toegeschreven aan de destijds minderjarige verzoeker, die hier wel al zijn kansen benut heeft. Ze weegt ook het algemene rechtsprincipe “*fraus omnia corrumpit*” niet af ten opzicht van de andere rechtsprincipes zoals het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel. De intrekking van de F+ verblijfskaart van de verzoeker is een beslissing met zeer ernstige gevolgen voor de verzoeker, in het bijzonder in het licht van artikel 8 EVRM. Op basis van deze feitelijke gegevens werd door de overheid een onredelijk besluit genomen, door slechts te verwijzen naar “*fraus omnia corrumpit*”. Dit niettegenstaande ze zelf in de beslissing vaststelt dat de verzoeker geen enkele vorm van fraude pleegde.*

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stipuleert ‘de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed’. Na het lezen van de beslissing van verweerster, blijkt dat verweerster zich er toe beperkt heeft algemene motieven te verwoorden in de vorm van een standaard antwoord en zonder deze nader te verklaren, zodat deze beslissing in geen geval met redenen omkleed is.”

2.1.2. Verweerder antwoordt als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissingen weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissingen.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

*Verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen rekening heeft gehouden met de menselijke kant van de zaak, door enkel te verwijzen naar het algemeen rechtsprincipe van *fraus omnia corrumpit*.*

*De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zich in geen van beide bestreden beslissingen beperkt tot een verwijzing naar het algemeen rechtsbeginsel van *fraus omnia corrumpit*.*

Integendeel vermeldt de bestreden beslissing d.d. 08.06.2011 uitdrukkelijk om welke redenen deze beslissing werden genomen, met uitdrukkelijke verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling.

*Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissingen. De verwerende partij laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht werd vastgesteld dat verzoekers verblijfsrecht niet kan worden bestendigd gelet op het feit dat het verblijfsrecht van zijn moeder werd ingetrokken o.g.v. *fraus omnia corrumpit*.*

Verzoekers verblijfsrecht vloeit immers rechtstreeks voort uit het nietig verklaarde huwelijk van zijn moeder.

De bovenstaande motieven volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geenszins op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat verzoekers F-kaart diende te worden ingetrokken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.”

2.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft – zoals verzoeker op correcte wijze aangeeft – tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen

waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker zijn verblijfsrecht ontleende aan het verblijfsrecht van zijn moeder en dat deze op haar beurt tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten op basis van een huwelijk met een Belgische man, doch dat dit huwelijk vernietigd werd door het bevoegde rechtscollege, zodat het verblijfsrecht van verzoekers moeder en verzoeker kwamen te vervallen. Verzoeker stelt terecht dat in de bestreden beslissing geen enkele concrete wetsbepaling werd aangehaald. Verweerder, die ook verkeerdelijk lijkt te veronderstellen dat er meer dan een bestreden beslissing is, houdt voor dat er wel een verwijzing is naar “een toepasselijke wetsbepaling”, maar blijft in gebreke toe te lichten waar deze dan wel kan worden gelezen. De Raad dient evenwel te duiden dat niet blijkt dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 het bestuur de verplichting opleggen om in elke administratieve beslissing een verwijzing naar een concrete wetsbepaling op te nemen, doch slechts om de “juridische overwegingen” die aan de basis liggen van deze beslissing weer te geven. In casu is aan deze voorwaarde voldaan aangezien verweerder heeft toegelicht wat de juridische gevolgen zijn van de vernietiging van een huwelijk en de toepassing van het rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”.

Verzoeker kan ook niet voorhouden de juridische en feitelijke overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet te kennen, daar hij ze weergeeft en bekritiseert in zijn verzoekschrift.

Voorts moet worden gesteld dat de motivering niet algemeen en gestandaardiseerd is zoals verzoeker stelt, doch duidelijk de precieze feiten vermeldt die eigen zijn aan voorliggende zaak. Er dient daarenboven op te worden gewezen dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171)

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.1.3.2. Verzoeker meent daarnaast dat de materiële motiveringsplicht werd miskend en benadrukt hierbij dat het niet hij maar wel zijn moeder was die fraude pleegde en dat verweerder het rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*” niet heeft afgewogen tegen het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt evenwel nergens gesteld dat verzoeker zelf enige bedrieglijke handeling zou hebben gesteld en wordt zelfs duidelijk benadrukt dat het verzoeksters moeder was die fraude pleegde. Verweerder heeft daarnaast gemotiveerd dat het verblijfsrecht van verzoekers moeder ingevolge de vernietiging van haar huwelijk werd ingetrokken en dat verzoeker bijgevolg geen hiervan afgeleid verblijfsrecht meer kan laten gelden. Het feit dat het huwelijk dat verzoekers moeder met een Belgisch onderdaan afsloot werd vernietigd omdat het er niet op gericht was een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen vindt steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Doordat verzoeker zijn verblijfsrecht ontleende aan het verblijfsrecht van zijn moeder en deze door de nietigverklaring van haar huwelijk dient geacht te worden nooit tot een verblijf te zijn toegelaten, dient ook hij geacht te worden nooit te hebben beschikt over een (afgeleid) verblijfsrecht (cf. RvS 28 november 1996, nr. 63.332; RvS 5 juni 2002, nr. 107.363).

Aangezien verweerder slechts kon vaststellen dat verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikte, nu de juridische basis voor het verblijfsrecht waarop verzoeker zich beriep niet bleek te bestaan en hij niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikte om te oordelen dat verzoeker toch over een verblijfsrecht beschikte kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn bewering dat nog een toetsing aan het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel zou dienen te worden doorgevoerd en dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden omdat een dergelijke toetsing niet werd doorgevoerd. Ook door te betogen dat, in het bijzonder in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), de bestreden beslissing ernstige gevolgen voor hem heeft toont verzoeker geen schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé- leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Volgens vaststaande rechtspraak dient de verzoeker die een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, op precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen en vervolgens de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden (zie R.v.V. nr. 56.202 dd. 17 februari 2011).

Beschermenswaardig gezinsleven van de verzoeker

De hechte affectieve band tussen verzoeker en zijn zus kan niet ter discussie staan. Zij werden beiden door de moeder meegenomen naar België en ze hebben gezamenlijk de vereiste inspanningen geleverd om zich hier in België te integreren. Reeds verschillende jaren ondersteunen zij elkaar en stimuleren elkaar wederzijds om hier een goede toekomst uit te bouwen.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad kan worden gesteld dat ingeval van een relatie tussen meerderjarige broers en zussen er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moeten worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

Echter:

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening gehouden worden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. ” (R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

De verzoeker woont reeds vijf jaar samen met zijn zus [S. O.], die destijds op dezelfde gronden als de verzoeker, wél de Belgische nationaliteit kreeg toegewezen. Dit wordt gestaafd door de historiek van woonst van de verzoeker en van zijn zus (stuk 13). Ze huren een woning [...] (zie huurcontract door beide ondertekend, stuk 14).

Zijn zus zit momenteel in haar laatste jaar verzorgkunde aan het KTA Groenkouter te Gent. De verzoeker en zijn zus hebben onderling een heel zorgzame relatie. De verzoeker heeft een vast maandelijks inkomen en draagt proportioneel méér bij in de maandelijks lasten [v]an zijn zus (zij is nog studente). Evenwel regelt zijn zus op haar beurt de maandelijks betalingen.

Financieel is de zus van verzoeker niet sterk genoeg om de lasten van het huishouden alleen te dragen. Naast de affectieve band legt de verzoeker bijkomende elementen van afhankelijkheid voor:

- De verzoeker is de verzekeringnemer van een hospitalisatieverzekering bij de KBC. In deze polis werd ook zijn zus als verzekerde opgenomen als 2e verzekerde persoon (zie polis, stuk 15)

- Ook de gezinspolis en de woningpolis werden afgesloten op naam van de verzoeker en dekken vanzelfsprekend ook de risico's van de Belgische zus (zie stuk 16 en stuk 17).

- Tenslotte legt de verzoeker ook de rekeninguittreksels voor vanaf januari 2012 tot juni 2012. Maandelijks betaalt de zus de vaste kosten (huishuur, elektriciteit en aardgas) via haar eigen rekening in

de Fortis-bank dicht bij hun woonst (zij is nog niet in het bezit van een rijbewijs). De concludent betaalt deze (en meer) dan cash terug, hetgeen wordt bevestigd door de maandelijkse sommen van +/- 550 die worden afgehaald en thuis ter beschikking van de zus worden gesteld (zie stuk 18).

De verzoeker toont aan dat naast de zeer affectieve band die er tussen broer en zus is, er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn die aantonen dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Na deze vast[st]elling dient te worden gekeken of er sprake is van een inmenging [...] of een positieve verplichting op grond van artikel 8 EVRM.

Positieve verplichting handhaving gezinsleven

Tijdens de procedure voor de Kamer van Inbeschuldigingstelling te Gent, wierp de staatssecretaris van Asiel- en migratie op dat het hier de facto om een eerste toelating gaat, omdat het verblijfsvoordeel van de verzoeker door de nietigverklaring van het huwelijk van de moeder ex tunc wordt teniet gedaan.

Desgevallend stelt de verzoeker dat er moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland en EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva).

De positieve verplichting geschiedt aan de hand van de "fair balance- toets". Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1996, Rees/ The United Kingdom).

De verzoeker voert aan dat de 'fair balance'-toets een afweging is van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid ! Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 26 maart 1985, nr. 8978/80 (X and Y v. The Netherlands)).

Er is niet enkel sprake van een hechte relatie tussen de verzoeker en zijn zus, het is voor hem nagenoeg onmogelijk om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. De verzoeker kan zich in zijn situatie dan ook beroepen op artikel 8 EVRM (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK, Handboek EVRM deel 2, artikelsgewijze commentaar, Antwerpen- Oxford, intersentia, 2004, p 754).

Verzoeker verbleef echter tot zijn 15 jaar in Turkije, als minderjarige. Bijgevolg was hij als kind, geheel afhankelijk van zijn moeder en haar familiale of relationele banden. Welke duurzame banden kan hij als kind hebben opgebouwd waarop hij zich thans, na zeven jaar afwezigheid, opnieuw zou kunnen beroepen? Het is slechts vanaf de jong volwassenheid dat een persoon in staat is om bewust duurzame en relationele banden op te bouwen.

Toen de verzoeker 8 jaar was is zijn vader overleden. Eén broer van de vader woont in België met twee kinderen. Met de andere broer is er geen contact meer. Hij is in Turkije blijven wonen en na het overlijden van zijn broer is het contact verloren gegaan. Ook met de familieleden langs moederszijde die nog in Turkije wonen is er geen contact meer. Deze gezinsleden leven in conflict na het overlijden van de grootvader en de erfeniskwesties die dit met zich meebracht.

De verzoeker heeft met de moeder een heel oppervlakkig contact en weet niet waar zij zich op heden bevindt. Dit wordt gestaafd door het feit dat de verzoeker en zijn zus op jonge leeftijd het nieuwsamengesteld gezin bij de moeder, verlaten hebben en alleen zijn gaan wonen (zie historische van woonst, stuk 13).

De verzoeker voegt ook een [...] kopie van een offic[i]ëel document [...] dat het overlijden van zijn vader bevestigt (zie stuk 19).

De beslissing tot intrekking van de verzoeker zijn F+- verblijfskaart leidt ertoe dat de verzoeker geen verblijfsrecht meer heeft omwille van redenen die volledig buiten de wil van de verzoeker liggen en daaropvolgend naar Turkije dient terug te keren. Dit kan de fair-balance toets niet doorstaan en leidt tot een onevenredige hardheid.

Ongeoorloofde inmenging

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel zou zijn dat er wel degelijk sprake is van een inmenging overeenkomstig lid art 8 EVRM, lid 2, kan worden vastgesteld dat er geen juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de verschillende belangen.

Als eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet voorzien is, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ’s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet- onderdanen te regelen.”

De vaste rechtspraak van de Raad stelt voorts echter zeer expliciet:

“Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. ” (Zie ondermeer: RvV arrest nr. 72961 dd. 10 januari 2012; RvV, arrest nr. 29070 dd. 25 juni 2009 en RvV, arrest nr. 24867 dd. 23 maart 2009).

Er werd geen enkele grondige afweging gemaakt tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker en zijn zus wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker geen verblijfsrecht meer heeft in België en minstens voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten, zijn job hierdoor verliest en anderzijds verweerder nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen). Er dient ten overvloede te worden vast gesteld dat verzoeker in België geen enkel strafbaar feit pleegde.

Verzoeker is van oordeel dat er in casu wel degelijk een schending is van zijn privé-en gezinsleven door de intrekking van zijn verblijfskaart F+, en het hieraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten, nu hij niet in de mogelijkheid verkeert zijn gezinsleven in België verder te zetten en ook geen privé-en gezinsleven in Turkije kan opbouwen. De verzoeker kan zich in Turkije niet beroepen op familie-banden of andere relaties omdat hij tijdens de belangrijkste jaren van zijn ontwikkeling (de overgang van kind naar adolescent) in België verbleef.

Hij zal geenszins kunnen voorzien in zijn levensonderhoud. De verzoeker heeft zich in België ingespannen om een diploma elektriciteitstechniker te behalen. Met deze opleiding kan hij in Turkije niks aanvangen. Het elektriciteitsnetwerk in zijn land van herkomst bevindt zich grotendeels bovengronds en in België ondergronds. Alle inspanningen om zijn diploma te behalen gaan verloren. Hij zal daar geen enkele bron van inkomsten hebben noch is er familie of zijn er kennissen die hem op dit vlak zouden kunnen ondersteunen. Bovendien zou hij niet over de middelen beschikken om desgevallend terug te keren naar België.

De intrekking van zijn verblijfskaart schendt artikel 8 EVRM, de beslissing staat haaks op de positieve verplichting in hoofde van de Staat overeenkomstig artikel 8, 1e lid EVRM, maar zou ook een ongeoorloofde inmenging door de Staat in het gezinsleven van de verzoeker uitmaken.”

2.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet- inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht. Opdat verzoeker een schending van voormelde verdragsbepaling aannemelijk zou kunnen maken, dient hij zowel het bestaan van een beschermenswaardig privéleven als de wijze waarop dit werd geschonden door de bestreden beslissing voldoende nauwkeurig aan te tonen.

“4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Verzoeker werpt op dat hij een hechte band heeft met zijn zus en dat zij samen een woning huren te Gent. Dienaangaande merkt de verwerende partij op dat verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aannemelijk te maken in de relatie met zijn zus. Verzoeker blijft in gebreke om een beschermenswaardig privéleven aannemelijk te maken.

“Waar eerste verzoekende partij de schending van artikel 8 van het EVRM inroept omdat zij van haar in België verblijvende broer en zijn familie zal gescheiden worden, wijst de Raad erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens meermaals oordeelde dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen (of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen) en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003). Verzoekster brengt geen enkele verduidelijking aan aangaande het gezinsleven dat zij met haar broer zou hebben en in het administratief dossier is hierover ook geen enkele indicatie terug te vinden. Aldus maakt de eerste verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk dat zij een gezin vormt met haar broer en diens gezinsleden zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. ” (R.v.V. nr. 56 522 van 23 februari 2011)

“Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen meerderjarige broers en zusters. Er wordt aangenomen dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid moet worden aangetoond die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt. Zo volstaat het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats op zich niet om een gezinssituatie te scheppen. ” (R.v.V. nr. 72.100 van 19 december 2011)

De verwerende partij wenst er bovendien op te wijzen dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het voorgehouden familieleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

De wettelijke regels van het gezinsleven kunnen niet worden aangewend om de dwingende regels van binnenkomst en vestiging op het grondgebied van het rijk te omzeilen (R.v.St., nr. 105.413, 5 april 2002).

Bovendien bevat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeker niet kan voorhouden dat hij niet wist of behoorde te weten dat zijn verblijfssituatie precair was. Dienaangaande verwijst de verwerende partij naar het feit dat het huwelijk van zijn moeder reeds op 18.06.2009 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent werd nietig verklaard. Bovendien diende verzoeker een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in op 03.06.2010. Verzoeker kan bijgevolg niet ernstig beweren dat hij niet wist dat zijn verblijfssituatie precair was.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard en dat aan verzoeker een bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels."

2.2.3. Allereerst dient erop te worden gewezen dat in de bestreden beslissing slechts wordt overgegaan tot de intrekking van een recht op verblijf dat voortvloeide uit een frauduleuze handeling die werd gesteld door de moeder van verzoeker. De bestreden beslissing bevat geen bevel om het grondgebied te verlaten en vormt geen beletsel voor verzoeker om gebruik te maken van de in de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheden om tot een verblijf toegelaten of gemachtigd te worden.

Verder moet worden gesteld dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven' definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Hierbij moet worden nagezien of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het voormelde lid vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste

standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn zus. Hij toont aan dat hij een hechte band heeft met zijn zus, dat hij reeds vele jaren met zijn zus samenwoont en dat hij voor haar ook bepaalde kosten inzake het levensonderhoud heeft gedragen. In casu kan bijgevolg aangenomen worden dat verzoeker een gezinsleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Er dient evenwel ook te worden vastgesteld dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht ontnomen wordt. Zoals reeds gesteld wordt verzoeker, ingevolge de vernietiging van het huwelijk van zijn moeder – vernietiging die ex tunc werkt – immers geacht nooit een verblijfsrecht in België te hebben gehad. Verzoeker toont met zijn beschouwingen ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven met zijn zus kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst of elders. In dit verband moet worden geduiddat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker en zijn zus het grootste deel van hun leven in Turkije verbleven, dat zij de Turkse taal machtig zijn, dat verzoeker zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien, dat niet wordt aangetoond dat zijn zus nog studeert en dat verzoeker erkent dat er nog andere familieleden in Turkije verblijven. De stelling van verzoeker dat hij jaren in België verbleef, dat hij geen strafbare feiten pleegde en dat hij geen contacten meer onderhoudt met zijn familie in Turkije houdt geenszins een beletsel in om een privé- of familieleven uit te bouwen in Turkije. Het feit dat hij, bij gebrek aan een verblijfstitel, België dient te verlaten laat ook niet toe te besluiten dat de inspanningen die hij leverde om een diploma te behalen verloren zijn of dat hij, mede gelet op de degelijke beroepsopleiding die hij kreeg, niet in de mogelijkheid is om in een ander land een inkomen te verwerven. Zijn bewering dat het elektriciteitsnetwerk in Turkije zich bovengronds bevindt doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar zijn tewerkstelling in België aangezien hij nooit tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd met het oog op een tewerkstelling. Het feit dat hij reeds enige professionele ervaring opdeed in België is daarenboven een troef die hem ook in een ander land kan helpen in het zoeken naar een andere arbeidsbetrekking. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf op het Belgisch grondgebied. Nu geen schending kan worden vastgesteld van artikel 8, eerste lid van het EVRM diende verweerder geen toetsing door te voeren aan het tweede lid van deze verdragsbepaling.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat de redelijkheidvereiste de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (R.v.St., nr. 82.301, 20 september 1999).

De verweerster stelt in de aangevochten beslissing:

*“Het feit dat in deze zaak het betrokkene moeder was die fraude (aangaan schijnhuwelijk) gepleegd heeft om een verblijfsrecht voor haarzelf en haar zoon te verkrijgen en niet de betrokkene zelf doet niet af aan het feit dat betrokkene geen aanspraak kan maken op een uit fraude afgeleid recht, dit in overeenstemming met het algemeen rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit*”*

*De verzoeker was minderjarig op het ogenblik van het schijnhuwelijk van de moeder en kan geenszins geresponsabiliseerd worden voor de daden van zijn moeder! Door het principe “*fraus omnia corrumpit*” blind toe te passen, schendt men de redelijkheids- en proportionaliteitsvereiste!*

Zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat verweerster haar beslissing zorgvuldig moet voorbereiden en moet stoen op een correcte feitenvinding. Dit beginsel vereist dat verweerster zich zo nodig voldoende informeert om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen.

Er werd in de beslissing geen enkel concreet feit opgenomen omtrent de huidige leefsituatie van de verzoeker op het ogenblik dat de beslissing werd genomen.

*Het rechtsbeginsel *fraus omnia corrumpit* blind toepassen, zonder de belangen van de verzoeker in overweging te nemen schendt ook het zorgvuldigheidsbeginsel.*

Bovendien werd de beslissing tot intrekking van de F+- kaart reeds genomen op 8 juni 2011 en hem pas meer dan een jaar later, op 14 juni 2012, betekend samen met de onontvankelijkheidsbeslissing van de 9 bis Vw. aanvraag.

Niettegenstaande het huwelijk reeds door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Gent op 18 juni 2009 nietig werd verklaard, werd hem op 21 april 2010 toch een F+ kaart afgeleverd.

Verzoeker meent dat dit getuigt van een zeer onzorgvuldig optreden van de overheid, zowel voor wat betreft de eigenlijke beslissing tot intrekking als de uitvoering ervan.

Proportionaliteitsbeginsel

Er ontstaat een manifeste wanverhouding tussen de gevolgen van de beslissing van de verweerster (de intrekking van de verblijfskaart) en het doel van de intrekking.

De verzoeker is op minderjarige leeftijd, 15 jaar, naar België gekomen. Ondanks de nieuwe start die hij in een vreemd land diende te maken heeft hij onmiddellijk alle inspanningen geleverd om een diploma te behalen en is daar ook in geslaagd (zie stuk 20 tot en met 26). Hij had zeer goede studieresultaten. Na de voltooiing van zijn opleiding kon hij onmiddellijk starten bij het bedrijf Fabricom Suez, waar hij tot op heden in dienst is als techniek. Hij blijft zich tot op heden bijscholen en behaalde op 16 april 11 het getuigenschrift “werken met een hoogwerker op vrachtwagen” en op 30 mei 2012 zijn certificaat Basisveiligheid VCA (zie stuk 27 en stuk 28).

Indien de beslissing niet wordt geschorst en vernietigd, verliest de verzoeker zijn goede baan en gaan ook alle inspanningen die hij leverde tijdens zijn opleiding verloren. Hij verliest bijgevolg zijn bestaansmiddelen. Ter illustratie voegt verzoeker 6 verklaringen van leerkrachten bij dit verzoekschrift en een verklaring van de directie van het KTA MoBi te Gent waar hij school liep. Deze illustreren stuk voor stuk zijn geleverde inspanningen (zie stuk 29 tot en met 35).

De gevolgen van de fraude, die werd gepleegd door de moeder van de verzoeker, ten laste van de verzoeker zelf leggen en zijn verblijf intrekken, is disproportioneel ten aanzien van de belangen van de verzoeker en niet in het minst ten aanzien van zijn gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

De belangen van de Staat wegen niet op tegen het vele leed dat bij verzoeker en zijn zus in België wordt aangericht en bij het verlies van zijn baan, waarmee de verzoeker tevens al geruime tijd een positieve bijdrage biedt aan de Staat. Een terugkeer naar Turkije zou de verzoeker, die met zijn 22-jarige leeftijd, in het midden van zijn adolescentie jaren zit, volledig ontwrichten en dit nadat hij reeds op vijftienjarige leeftijd naar België werd overgebracht en een hele aanpassing doorstond.”

2.3.2. Verweerder antwoordt als volgt::

“[...]

Het loutere feit dat verzoeker het kennelijk oneens is met de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, kan uiteraard geen afbreuk doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting bij zijn [derde][...] middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagd beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. Verzoeker beperkt zich tot vage beschouwingen aangaande het feit dat hij als kind het Rijk is binnengekomen, waardoor hij geen duurzame banden in het land van herkomst zou kunnen opgebouwd hebben.

Verzoeker gaat hier met zijn kritiek niet op in en slaagt er inzonderheid niet in aan te tonen dat de gemachtigde niet gerechtigd was over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker afgeleverde bijlage F-kaart, die werd bekomen op basis van bedrog van de moeder (aangaan schijnhuwelijk).

Een onregelmatige administratieve rechtshandeling kan steeds worden ingetrokken. wanneer het gaat om een zogeheten ‘onbestaande’ handeling, zijnde een handeling die door een zodanige grove en manifeste onregelmatigheid is aangetast dat haar feitelijk bestaan genegeerd mag worden zowel door de burger als door de overheid (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, O.B.A.R. 1999, Kluwer, 681).

De verwerende partij wijst daarbij ook op de bestaande vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad sluit zich aan bij vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de intrekking van onregelmatige administratieve rechtshandelingen die rechten doen ontstaan. Bij ontstentenis van een uitdrukkelijke wetsbepaling die de intrekking toelaat, kan een onregelmatige rechtshandeling die rechten doet ontstaan enkel op rechtmatigheidsgronden worden ingetrokken, hetzij binnen de termijn bepaald voor het instellen van een annulatieberoep en, indien een ontvankelijk annulatieberoep is ingesteld, tot de sluiting van de debatten, hetzij te allen tijde als die handeling door bedrog is uitgelokt of door een zodanige onregelmatigheid is aangetast dat zij voor onbestaande moet worden gehouden (cf. RvS 19

januari 1993, nr. 41.632; RvS 9 juni 1993, nr. 43.256; RvS 28 juni 2001, nr. 97.215; RvS 11 september 2001, nr. 98.800; RvS 6 mei 2002, nr. 106.389; RvS 1 oktober 2002, nr. 110.799; RvS 19 november 2002, nr. 112.635; RvS 23 februari 2004, nr. 128.425; RvS 15 juni 2004, nr. 132.404, RvS 25 september 2006, nr. 162.676). " (R.v.V. nr. 42 543 van 29 april 2010)

Verzoekers kritiek kan niet worden aangenomen."

2.3.3.1. Er dient te worden gesteld dat het redelijkheidsbeginsel enkel kan spelen waar de overheid over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid beschikt (RvS 13 december 2001, nr. 101.780). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kon in voorliggende zaak slechts vaststellen dat verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten in functie van zijn moeder en dat door de intrekking van het verblijfsrecht van zijn moeder ook verzoeker dient te worden geacht nooit over een recht op verblijf te hebben beschikt. Verweerder heeft, gelet op de vernietiging van het huwelijk van verzoekers moeder en het tenietgaan van het afgeleide verblijfsrecht, niet de mogelijkheid te oordelen dat verzoeker toch over een verder verblijfsrecht in functie van zijn moeder zou beschikken. Gelet op het ontbreken van enige discretionaire bevoegdheid kan verzoeker niet dienstig naar het redelijkheidsbeginsel verwijzen.

2.3.3.2. Inzake de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel stelt verzoeker dat de bestreden beslissing genomen werd zonder zijn belangen in overweging te nemen. Verzoeker toont evenwel niet aan welk belang verweerder in aanmerking had kunnen en moeten nemen. De Raad dient, met verwijzing naar de bespreking van het vorige onderdeel van het middel, te herhalen dat verweerder niet, in strijd met de wetbepalingen die op beperkende wijze voorzien wanneer een vreemdeling beschikt over een recht op verblijf, kon oordelen dat verzoeker over een dergelijk recht beschikte en dit ongeacht de eventuele belangen die hij kon laten gelden.

Door te betogen dat de bestreden beslissing hem pas één jaar nadat deze beslissing werd genomen werd ter kennis gebracht toont verzoeker evenmin aan dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing zelf niet zorgvuldig zou hebben opgetreden of deze beslissing niet op correcte feiten zou gegrond hebben.

Aangezien verzoekers moeder beroep aantekende tegen het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg waarbij haar huwelijk werd vernietigd was de beslissing van dit rechtscollege niet definitief en kon verweerder op basis van dit vonnis nog niet overgaan tot de vaststelling dat verzoeker geen afgeleid verblijfsrecht kon laten gelden. Het getuigt dan ook van een zorgvuldig optreden vanwege verweerder dat deze gewacht heeft tot er, ingevolge het arrest van het hof van beroep te Gent van 17 februari 2011, zekerheid bestond over de nietigheid van voormeld huwelijk.

2.3.3.3. Ook inzake de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel dient de Raad erop te wijzen dat een beginsel van algemeen bestuur niet toelaat af te wijken van een in de wet voorziene regeling (Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het feit dat verzoeker de bestreden beslissing als disproportioneel ervaart doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder niet kan besluiten een "recht" op verblijf te erkennen waarvoor geen wettelijke basis bestaat.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK